

A.	B.
P. HOFFMAN-LA ROCHE & CIE. — Basel, Fleschje met gummistop. „Digalen” in roode letters op witten achter- grond.	Chem. Werke-Grenzach A. G. — Baden, Geparaffineerde kurk. „Digalen” in witte letters op rooden achter- grond.

Verder was het lettertype iets afwijkend.....

Volgens opgave van den bereider moet digaleen A 25 pCt. glycerine en 0.3 per duizend digitoxine bevatten.

Dr. OUDENAMPSEN onderzocht A en B en vond toen:

A. Geen chloorreactie glycerine, bij verhitten duidelijke verkoling.	B. Sterke chloorreactie weinig verkoling Na aanwezig.
--	---

Op zijn verzoek heb ik het quantitatief onderzocht, en vond daarbij voor B de volgende cijfers.

Droogrest (100—105).....	9.8 per duizend
Asch.....	8.9 " "
NaCl berekend uit getitreerd chloorgehalte	8.5 " "

Dus organische stof ongeveer 1 per duizend.

Glycerine kon niet aangetoond worden, noch met kopersulfaat in alkalisch milieu, noch met de aeroleïne-reactie met boorzuur-anhydride.

In hoeverre B physiologisch werkzaam is, weet ik natuurlijk niet, maar het vermoeden ligt voor de hand, dat hier van een ernstige vervalsching sprake is. Een nader onderzoek zal noodig zijn, om zekerheid te krijgen. Het lijkt mij voorzichtig, voorloopig alleen „Digalen” — fabric. Suisse — Bazel af te leveren.

Zutphen, Augustus 1920.

M. J. N. SCHUURSMA,
Semi-apotheeker.

DE ONMISBAARHEID VAN DE CENTRALE ORGANISATIE VOOR HET ZIEKENFONDSWEZEN.

Om meer dan één reden acht ik het niet raadzaam, hier alle argumenten aan te voeren, waarom de Amsterdamsche collega's (en wellicht ook die in andere groote afdelingen) de zware geldelijke offers aan de C. O.-kas niet gerechtvaardigd achten door het belang, dat zij bij de instandhouding van die kas zouden hebben. Alleen zij hier aangestipt: 1°. dat de behoefte aan een algemeen afdelingsziekenfonds in de hoofdstad niet wordt gevoeld, zolang rechtspositie en honorarium bij de bestaande ziekenfondsen niet te wenschen overlaten; 2°. dat de Vereeniging van Ziekenfondsgeeneesheeren alhier het contracteeren met die ziekenfondsen zelve ter hand heeft moeten nemen en dat haar bestuur meent, daarin tot tevredenheid der betrokken collega's te zijn geslaagd.

Reeds in 1916 werd door den Kring een commissie ingesteld om de belangen der Amsterdamsche artsen bij de C. O. te onderzoeken. In haar rapport overweegt deze commissie (bestaande uit de heeren ABRAHAMS, NUYENS en ondergeteekende), dat de betaling van 2 pCt. van het bruto ziekenfondshonorarium voor den Amsterdamschen geneesheer een zeer zware belasting is, die niet door een evenredig nut wordt opgewogen; dat het bijeengebrachte geld voor een groot deel noodig is voor het *gecentraliseerde* karakter der C. O. en dat dit instituut in de eerste plaats aan kleinere afdelingen ten goede komt. Zij komt tot het besluit, dat het, indien men niet wil afzien van het heffen van het percentage in de groote steden, veel billijker, en wat het beheer aangaat, heel wat goedkooper zou zijn, als het bedrag daar geïnd werd en ter beschikking bleef van de plaatselijke vertegenwoordiging der C. O.. Op deze wijze zou men bijv. te Amsterdam de beschikking krijgen over een snel aangroeiende som, waarvan het beheer niets zou behoeven te kosten. Deze conclusie werd door den Kring aangenomen en aan het hoofdbestuur meegedeeld.

Den 25sten Juni berichtte het bestuur van den Kring aan het hoofdbestuur, dat den afgevaardigde ter algemeene vergadering was opgedragen, opheffing voor te stellen van de verplichte bijdrage voor de C. O. voor die afdelingen, waar de ziekenfondsgeneesheeren meenen bij deze instelling geen belang te hebben, daar zij voor haar, *overigens zeer verdienstelijken* arbeid geen terrein vindt te Amsterdam en in andere groote steden, zoodat het noodige kapitaal uitsluitend door de werkelijk belanghebbenden behoort te worden opgebracht. Daar dit voorstel om verschillende redenen op deze vergadering niet kon worden behandeld, maakte ik, toen door een der afgevaardigden werd aanmerking gemaakt op het feit, dat door de C. O. werd tegemoet gekomen in de kosten van het Amsterdamsche contrôlebureau, van de gelegenheid gebruik, om te doen blijken van de weinige geneigdheid bij de collega's in de hoofdstad, om langer zulke groote sommen aan de C. O. te blijven bijdragen. Dit nu is voor collega VAN BRUGGEN aanleiding geweest tot het schrijven van een stukje met den weinig toepasselijken titel: „De onmisbaarheid van de C. O. voor het ziekenfondswezen”.

Dat die „onmisbaarheid” van de C. O. zich ook zou uitstrekken tot Amsterdam blijkt volgens VAN BRUGGEN daaruit, dat de V. v. Z. aldaar, waarvan alle leden tevens lid (moeten) zijn der Maatschappij, bij den aanvang der actie tegen de ziekenfondsen een bindend besluit heeft uitgelokt, dat het den leden der Maatschappij verboden zou zijn, zich tijdens of, bij ongunstigen afloop, na de onderhandelingen aan die fondsen te verbinden.

Voor de rest is het stukje van VAN BRUGGEN niets anders dan een heel handige poging tot intimidatie.

Voorloopig kan ik zijn overtuiging niet deelen, dat de Maatschappij de grieven van Amsterdam en misschien andere groote afdelingen zou beantwoorden met uitbanning „sans phrase”, om na deze zelfamputatie ten overvloede haar positie nog eens extra te verzwakken door een soort van wraakcampagne tegen de uitgeworpenen en een poging tot verslechtering van de ziekenfondstoestanden. Deze bedreiging, die wel door vele collega's met verontwaardiging zal zijn gelezen, zullen wij maar verder laten rusten. Ik voor mij heb gelukkig meer vertrouwen in het beleid en de objectiviteit mijner medeleden en deel dus VAN BRUGGEN's verwachting niet.

Van de indirecte actieve of passieve hulp der C. O. heeft het bestuur der V. v. Z. te Amsterdam nooit iets gemerkt. Het gelooft integendeel in alle bescheidenheid in menig opzicht de gangmaker te zijn geweest voor latere onderhandelingen der C. O. in andere plaatsen, waar zij zich met meer of minder succes op de Amsterdamsche resultaten heeft kunnen beroepen.

Op de tirade betreffende geldelijken onderstand aan mogelijke slachtoffers wil ik slechts dit antwoorden, dat de kracht der artsen in een groote stad bij een ziekenfondsstrijd, *na verkregen onderlinge overeenstemming*, minder schuilt in een groote weerstandskas (hoe groot zou die wel niet moeten zijn!), dan in het geweldige tekort aan geneeskundige hulp, waarin binnen zeer korten tijd zou moeten worden voorzien door fondsen, die niet meer over de diensten van hun dokters beschikken.

Ook is niet in te zien, waarom alleen de Maatschappij zou kunnen worden vertrouwd, goede bedoelingen zou kunnen hebben en eenigen invloed op haar leden zou kunnen uitoefenen, al blijft het te hopen, dat zij ook in de toekomst de hechte burcht moge blijven, waarin alle Nederlandsche geneesheeren zich veilig voelen. Collega VAN BRUGGEN mag gerust zijn; aan afscheidingsplannen wordt, voorzoover ik weet, nergens gewerkt, maar wij wenschen ook niet gedwongen te worden tot onbillijke prestaties, onder bedreiging van verlies van ons lidmaatschap!

Amsterdam, 31 Augustus 1920.

H. D. DE HAAS.